

Městská knihovna v Praze

ČEŠTÍ
BÁSNÍCI
20. STOLETÍ

MAGOROVA MYSTICKÁ RŮŽE

Ivan Martin
Jirous

Praha
2018

e-kniha

Hledáte místo, kde...

... můžete celý den studovat nebo pracovat?

... seženete knížku pro zábavu, do školy, k poučení?

... stahujete e-knihy, posloucháte hudbu, tisknete 3D?

... osobně potkáte české i světové autory?

... můžete zajít na koncert, filmy artové i 3D?

Právě jste ho našli!

Městská knihovna v Praze

43 poboček, **3** pojízdné knihovny, **4 000** akcí ročně,
2 000 000 dokumentů, **60** Kč za registraci

www.mlp.cz

knihovna@mlp.cz

www.e-knihovna.cz

www.facebook.com/knihovna

**MAGOROVA
MYSTICKÁ RŮŽE**

/1981/

Znění tohoto textu vychází z díla [Magorova summa I](#) tak, jak bylo vydáno v Praze nakladatelstvím Torst v roce 2015. Pro potřeby vydání Městské knihovny v Praze byl text redakčně zpracován.

§

Text díla (Ivan Martin Jirous: Magorova mystická růže), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), je vázán autorskými právy a jeho použití je definováno [Autorským zákonem](#) č. 121/2000 Sb.

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uved'te autora-Nevyužívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.1 z 16. 6. 2020.

OBSAH

Petrovi Uhlovi	7
J. J.	11
N. (II.)	13
P. T.	14
M. H.	15
J. K.	16
Odjezd Xení a Vládi Zavadilových.	17
Čurák divokých husí	18
--- (Xeňo ahoj)	19
--- (Na Smíchově je háven)	20
S. K.	21
DPP. Kovářovi, Bublanovi a Zajíčkoví	22
S. Dalímu	23
--- (Dneska jsem v pátek sežral bůček)	24
Až budeš prchat z Bernu do Lucernu	25
--- (Voni se k sobě tulej)	26
Odysseus	27
Z. B.	28
Lahvová zeleň	29
V. L.	30
J. V.	31
--- (A kostely, co se stavěly)	32
Tango	33
--- (A polekal se rybník plný leknínů)	34
Rudolfu Battěkovi.	35
Jiřímu Gruntorádovi	36
Jiřímu Voskovcovi.	37
--- (Je-li Liboc Praha?)	38
Fianchetto	39

Cela č. 20 v Konviktské.....	40
--- (Pomalu pukalo).....	42
--- (Sotva se dokončila noc)	43
--- (Probudila mne vůně Tvého těla)	44
--- (Moje žena leží v květovaných peřinách)	45
--- (Nad nevěstiným závojem).....	46
Jan Litomiský, ruchadlo boží	47
--- (Ze zeleného houští v hnědých)	50
Komentáře k jednotlivým textům.....	52
Ediční poznámka	55

Petrovi Uhlovi

Dneska jsme v práci kopali výkop,
s hořkostí jsem si říkal, je to stejné jako
to bylo v kriminále,
žádná možnost úniku,
absolutní zotročení, žádný rozdíl mezi tady a tam.
Tak podle zapomínám,
jak nás vedli na nějakou přednášku na Mírově,
skrz hlavní bránu pevnosti do dřevěných ubikací,
viděl jsem vedle cestičky něco kvést,
nejspíš podběl, neodvážil jsem se ho utrhnout.
Jestli tak podle zapomínám na rozdíl, když kopu
výkop
a kolem mne se válejí kyselá nahnílá jablka,
Petře, zeptal jsem se tehdy na Mírově, proč nám
neumožní
koupit si alespoň jablka, řekli mi,
že nejsou skladovací prostory.
Když zapomínám já, Petře, který jseš tam,
kde jsem byl já,
nedivme se těm, kteří tam nebyli.
Včera bylo krásně, zlatistý podzimní den a
nevzpomínal jsem na Tebe vůbec.
Večer o Tobě mluvil Ivan Medek.
Ta hrůza, kterou poslouchám, po mně sjíždí jako
déšť po mastné kůži.
Včera byl zlatistý den a neviděl jsem Tě vůbec,
dneska, cestou domů v mlze jsem Tě po dlouhé
době uviděl blíž.

Tvoje žena Hanička ví, že Tě mám rád,
a ví to snad ještě pár nejbližších přátel,
ale co se to se mnou děje, že musím být alespoň
trochu opilý, abych Tě uviděl blízko?

Jako jsem zapomněl na podběl,
tak snadno člověk kurva zapomíná na všechno,
co tam
prožil, i Ty jsi pro mne většinu času
jediným ze stínů ve světě stínů.

Skřípění zubů je ta melodie,
líp než meluzína zní renesančními komíny
hradu Mírova.

Pavel Pihík ji skřípál každou noc,
co jsem s ním spal.

Viděl jsem na Mírově plazit se každé ráno do
práce člověka po třech
končetinách, s trčící uhnívající rudou nohou.
Tu nohu jsem viděl nahou jako jeho, směl se
koupat ve vaně,
zatímco nás osmdesát jednou týdně se snažilo
urvat místo
u dvaceti sprch po dvacet minut.

Skřípání zubů je ta melodie,
kterou nebeský houslař zahraje, až se naplní slova
Feita, řekl našemu bachaři po přednášce
o neutronové bombě r. 1977:

„Kdyby teď nad Mírovem vybuchla neutronová
puma, radostí by mi puklo srdce.“

Petře,
dneska jsem viděl Tvoji tvář v mlze,
Tvoji tvář se směšnýma ušima, Tvoji tvář bojovníka
za pravdu.
Když si ve chvílích usínání
promítáš obrazy života,
vidíš tam i mne s Julianou,
přišli jsme prorážet blokádu s dvěma lahvemi
gruzínského vína.
Uviděl jsem v mlze Tvoji tvář.
Je tady bez Tebe pusto.

Než jsem odjel z Mírova, svěřili mi
moji bližní jméno vězně,
kterého ukopal k smrti praporčík – a jeho jméno,
které mi taky
svěřili, jsem zapomněl –.
Poznám ho, můžu ho označit, byl tam za mě,
ale zapomněl jsem jeho jméno.
Je to moje laskavé opilství, které mi umožňuje
zapomenout
člověka, který vešel na díru
a ukopal tam k smrti vězně Palandu?
Alespoň to hlavní jsem si zapamatoval.
Palach a Palanda, tiše a s cudností
stavím vedle sebe ta jména.

Ti, kdo mi svěřili toto tajemství, doufali ve mne
a v Chartu,
podcenili můj strach, s kterým jsem poznámky o tom
někam schoval a nemůžu je najít,
a neznali moje opilství, milosrdný
závěs nad mojí zbabělostí.

A vzadu v hlavě mi svítá, mám obavu, že zítra si
střízlivý vzpomenu
na jméno toho praporčíka a doplním je:
je to Kaluža, vzpomněl jsem si už teď.

Víš, Petře, Ty jsi byl vždycky amuzický,
ale skřípání zubů je melodie,
které rozumíš.

Jestli jsi tam, kde si myslím, z oken těch prostor
se dají

pozorovat lesy a tušit, co je v nich hub.

To byla moje mykologie, když jsem tam byl.

Z těch samých oken si můžeš v dálce za těmi lesy
představovat nás.

Než jsem napsal tuhle báseň,
taky jsem uvažoval, že bych odjel.

Psát už nemám kdy, k čemu jsem tady,
říkal jsem si.

Teď vím, že budu čekat na tebe.

A až se vynoříš,
skřípání zubů bude ta melodie,
kterou nám kluci k oslavě zahrají.

26. 9. 1981

J. J.

Na okraji
na okraji vidlí, vidlí
čtvero andělů
čtvero andělů bydlí, bydlí

Má milá má
má milá má železné hrábě
občas jimi
občas jimi srdce prohrábne

A po ránu
a po ránu křidélka zvlhlá
rozprostírají
rozprostírají
aby uschla

Na záhonech kvetou lilie
po tváři Pán
po tváři Pán slzy lije

A zobáky
a zobáky čistí si
peří
pod křídly chránění
pod křídly chránění věří
věří

A nebeská
a nebeská – aá švadlena
hledá jehlu
hledá jehlu v kupce sena

A na větvi
a na větvi směje se pták
A na poli
a na poli dozrává mák

A okov se
a okov se noří dolů
aby tam nabral
aby tam nabral
vodu
vodu

A na špičce
a na špičce té – é jehly
matky andělů
matky andělů slehly, slehly

N. (II.)

Ty budeš potřebovat
sebou minium,
ty budeš potřebovat
sebou suřík.
Zas budou estébáci
zuřit,
zezadu zrcadlo se natírá,
rumělka se rdí,
rtuť se rozlévá na všechny
strany.
Budeš potřebovat
sebou minium,
budeš potřebovat
sebou suřík.

P. T.

Když se podíváš takhle z okna,
ono tam nic není.

Petře, proč mi to říkáš?

Dávno jsem tam neviděl nic.

Přestal jsem kvůli tomu hrát
whist i hazardní hry.

M. H.

Z fernetu mi vyletěly můry,
shůry se začalo snášet
zetlelé seno,
otruby, zadina,
tlely stohy.

Zeptal jsem se ho:
proč mne snášíš?
proč sis mne udělal,
vymyslel?

Z dálky se ozývalo skřípění
brousku, který nabrušoval
kosy.
Seno si lehalo do řádků.
Milovali jsme se.

J. K.

A první z andělů zpíval
anglicky:

Země, moře a řeka
jsou Tvé.

Řeka, moře, stavidla a
výpustě jsou Tvé.

A druhý z andělů zazpíval
andělskou řečí:

Asi bych Tě miloval,
ale neovládáš se,

asi bych Tě miloval

i v usychajícím křoví,

miloval bych Tě a líbal.

Ale moře, blankyt, obloha
nízko se klenoucí.

Jsou Tvé.

Odjezd Xeni a Vládi Zavadilových

O trochu víc se rozevřela škvíra.

O trochu víc se mi srdce svírá.

Čurák divokých husí

Vládovi Zavadilovi

I kdybys tam byl pastevcem,
pasákem husí,
nezapomeň na mne, prosím.
I kdybys tam byl pasákem,
i kdybys tam dělal,
co musíš.

- - -

Xeňo ahoj,
a až se z dálky ozve volání divokých husí,
někdy zavolej.

Milá!

Ozvi se, až potáhnete na jih.

Zavolej.

- - -

Na Smíchově je háven
tam bude moje nebe
na Smíchově je háven
Heaven.

Pán Bůh má na mne hever
Pán Bůh má na mne hever
bránil jsem se mu – never!
Ale má na mne hever,
má na mne hever
Heaven!

Ať jsem střízlivej nebo se zlískám
Pán Bůh má na mne želízka
ať jsem střízlivej nebo se zlískám
má na mne želízka
má na mne hever
Heaven.

S. K.

Vedle sanktuáře cvrlikají vrabci,
začíná se stmívat ať chci nebo nechci,
Pán Bůh ví jak je ti.

Pán má marionety,
má na drátkách křídla,
lehce za ně tahá.

Ti snovači chudých umkli už zcela,
Tilia cordata noří se do šera,
má na drátkách křídla,
má na drátkách tebe,
ať chceš nebo nechceš.

Má marionety.
Pán Bůh ví jak je ti.

9. 8. 1981

DPP. Kovářovi, Bublanovi a Zajíčkovi

To jste celí vy kněží,
co se chcete ženit.

Vy kanci,
vyměnili jste ji za monstranci.

S. Dalímu

Pod kostelem psi na měsíc vyjí.
Měsíc se leskne v močce u hnojiště.
Napravo, nahoře najdete hierarchii.

Napravo, nahoře najdete monarchii.
Leskne se měsíc v kostelním okně.
Pomalu jemně kněz hostii polkne.

Napravo, nahoře najdete anděla.
Jistě.

- - -

Dneska jsem v pátek sežral bůček.
K sodomii je to jen krůček.

Až budeš prchat z Bernu do Lucernu

Na Housce bylo Ti ouzce.
Nebude to stejně děsný,
až Ti budou Švýcary těsný?
Až Ti budou těsný jako nový džíny?
Bejvalej mrtvole, tady je všechno jiný.

Nesud'te ho, abyste nebyli souzeni.
Dejte si radši v pátek uzenny.

- - -

Voni se k sobě tulej,
nu, teď se Sváťa
choulí v švýcarském lejnu
jako hovnívál,
na hlavu leje si svatej volej.
Vole, voni se k sobě tulej.

Odysseus

Jsem ve Studený nebo v Horký?
Mám si nacpat do uší korky?
Radši bych jako kdysi pil s Mejlou Marasku,
než aby mi hrál Tebe, Karásku.

23. 8. 1981 Studená

Z. B.

Kolikrát jsem Ti říkal,
Benýšku, dostaneš přes držku?

Až Šimák.

Lahvová zeleň

Lebka se zašklebila,
po hřbitovní zdi ozdobené střepy
s neporaněnými rukama plížil se našinec.

Louky na obzoru zlátly,
vycházelo slunce.

A větve, staré, trouchnivé,
přikrývaly hroby laskavě. Na chvíli se pokusily
zachránit nezachranitelné.

Z ležících pomníků zvedli Kumermannové dva.

Gustavu Mahlerovi to nepomůže.

Jeho melodie hnusným árijcům
stále budou znít jako šlehání biče.

Proti světlu si s gusem prohlíží
zelené lahvové střepy
hospodský v Kališti.

J. V.

Ulici Na Topolce
prudký proud slzí omývá.
Chomáčky topolových květů
pozvolna plynou po Kladině.
Pomalou plavu, vyhýbám se jim.
Daleko v dáli je Australie.

- - -

A kostely, co se stavěly,
brouci, kteří si ukládali chitin
do krovek,
nejkrásnější kytky kvetoucí v skrytu,
aby je viděl jenom Pán Bůh,
Zelená Hora u Žďáru,
utvořená pro pohled andělů –

a teď zpátky,
andělé, ne Santini, postavili kostel na Zelené Hoře,
aby se lidi měli na co dívat,
tupí, nevěřící v zázraky

a kytky, co kvetou v skrytu?
v jakém skrytu? pod okny
rozkvétá durman a blín

Co tohle píšu, poposedl z papíru noktoid na stůl,
zamával křidélky.
Je zelenookrový, má růžové vroubení křídel.

Tango

k narozeninám O. H.

Když tancuju tenhle tanec
stává se ze mne kanec

- - -

A polekal se rybník plný leknínů
usadil se na listu pták
četl si knížku a zpíval:

Panenko Marie
moje milá
Panenko Marie
moje milá
Panenko Marie
moje milá

Rudolfu Battěkovi

Měsíc co měsíc krvácely kundy,
sedm a půl dlouhých let
vycházel a zapadal měsíc po kovovém nebi,
po nebi z nerezavějící oceli
šedomodrém jako bělotrn vycházel a zapadal
měsíc.

V polovině studně zrůžověla voda,
korunní svědkyně se uložila k spánku
mezi stříbrné komáry.

Pláč koruny české umlkal vedle
zvlhlých krvavých slz českých kund.

29. 7. 1981 Studená

Jiřímu Gruntorádovi

Modré na bílé zdi je modré,
zamyšlené,
zamyšleně si prohlíží konev s čajem,
jak kdysi voněl rum jde vůně heřmánku.
Víš, až dotiká budík,
zvednem se z bezespánku.
Taky jsem myslel, že budu potom jiný.
Ale J. mi psala už tam: jen malou chvíli
a budu všechno vidět Tvýma očima.
Víš, jenom dotiká budík, zvednem se
z bezespánku,
budem Tě vidět Tvýma očima,
jak kdysi voněl rum
zavane vůně heřmánku.
Pořád na Tebe myslet nedovedu.
Snad aspoň když budu pít čaj,
jak kdysi voněl rum,
dotikal budík,
zavane vůně heřmánku.

Jiřímu Voskovcovi

Když se podřízneš
tak košer
Když se napiješ
tak se ožer
Když si pověsíš
klobouk
na skobu kterou sis
zatlouk

11. 7. 1981

- - -

Je-li Liboc Praha?
Je-li libo Praha?
Vtom vešel plešatec do dveří,
oplzlej, hnusnej,
obrostlej plísni.
Usmál se zářivým chrupem
na všechny strany:
Liboc že je Praha?
Byl to exponent
BRR.
Vešel do dveří,
u Šupů ztemnělo světlo,
na chvílku všichni ztuhli.
Vešel Stankovič Nikolaj.

Fianchetto

Kdybych měl tolik životů
jako hrabě Cagliostro,
dal bych vám zahulit
daleko víc.
Odjel bych všemi branami
v lesklém rouchu,
se spřežením šesti lesklých d'áblů.
Něva by začínala lehce pěnit,
okouni by ztráceli šupiny,
Lenin by vzteky mrdal Naděždu Krupskou.
A střelec na šachovnici by se bystře rozhlížel.

Cela č. 20 v Konviktské

Dva dny mi Majdrdžau
zpíval mongolské písně,
ostatní se střídali rychle, vraha
vyslýchali imrvére.
Byli jsme většinou s Majdrdžauem sami.

Představil se jako Josef,
později jsem se ptal:
v Mongolsku je taky to jméno?
Jmenuju se Majdrdžau,
nikdo si to nemoh pamatovat,
tak říkám, že jsem Josef.

A zpívali jsme spolu Beatles
a Katušu a jiné ruské písně.
Dávno jsem neměl v sobě tolik klidu.
Pak jsem si prohlédl celu,
pod oknem jsem ho našel: Pána Boha,
udělaného z lingrůstky, sádry a vlhka.
Vznášejícího se na oblaku,
laskavého jako Dědeček-Bůh Jiřího Trnky,
vespod hrozného jako Bůh-Stvořitel
ze Sixtovy kaple.
A nade dveřmi bylo JHS,
na ostění dveří vyryto Právda vítězí.

Majdrdžau po týdenním pobytu
s týdenním pobytem před sebou
andělským hlasem
zpíval mongolské písně o lásce.

Znal jsem německé slovo Narr
a často jsem ho znal tak důvěrně,
že jsem se tím slovem stával.
Teď vím, že je to slunce.
A měsíce říkají sar.

- - -

Pomalů pukalo
srdce zvonu,
smál se cín.

Pane Bože, co Ti táhlo hlavou,
když jsi vymyslel fialovou barvu?
Copak jsi už tehdy věděl,
že budou lidi,
kteří se budou kát?

Ach,
proč sis udělal ten nádherný pás
a závoj?
Vidím Tě za ním zanícenýma očima ve všech
barvách.
Ve všech fialových a žlutých barvách.

Taška za taškou
po střeše stékala dolů,
nenápadně spirálami vývrtky
zpátky do hrdla vracel se špunt.

- - -

Sotva se dokončila noc,
začalo v stavení svítat,
rozsvítilo se světlo,
vylezla ze zásuvky denní můra

A kostel sv. Víta kokrhal

- - -

Probudila mne vůně Tvého těla.
Copak jsi na mne nezapomněla?
Říkal jsem si:
tak takhle je mi.
Probudil jsem se mezi lilijemi.

- - -

Moje žena leží v květovaných peřinách
a já můžu být kdykoliv s ní.

Moje žena leží v květovaných peřinách
a já můžu být kdykoliv s ní.

Socialistické Československo,
ty zrůdo,
kde leží žena Míry Poláška,
který hnije na Mírově,
kde leží žena Pavla Pihíka,
který hnije na Mírově,
kde leží ženy kluků z Ostrova?

Kde leží ženy kluků ze Sedla a Stráže pod Ralskem?
kde leží kluci holek z Pardubic?
kde leží kluci holek ze Všehrd?

Moje žena z květovaných peřin
za chvíli vstává vařit mi čaj.

- - -

Nad nevěstíným závojem
na chvíli utkví sladký zápach
zapíchnutého prasete

Sister Ray
hraje na sistr,
stříbrný paprsek rozechvívá
omotání strun

Blíží se svátek Všech svatých
Orodujte za nás, prosím,
naši předchůdci,
ozdobte trávník bílými chryzantémami

mezi ně bílá omítka ze zdi
drolí se v drobných hrudkách,
bílé kachny a husy ji ozobávají,
potichu bílé naplňuje se bílým

ke kyticím bílé statice
pomalu bílý plíží se vosk

Jan Litomiský, rouchadlo boží

Přezdívku jsme mu dali Luter. Jezdili jsme s ním po zemi. Po Vysočině, kde se narodil a kam se vrátil. Rozhlížel se z okna a říkal: Všim sis, jak je tady pěkně?

A ještě krásnější bude, až tady nebudete.

Dostal tři roky a dva roky ochranný dohled. Carský ochranný dohled.

Jezdil s námi a říkal: Podívej se, všim sis, jak je tady pěkně?

A ještě krásnější to bude, až tady nebudou.

A komisař Böhm říkal Luterovi úlisně: Toto všechno Ti dám, jestliže padna budeš se mi klanět.

J. mi psala do vězení: Nevím, co je to za víru, Sváťa Karásek o něm soudí, že je utrakvista. Nepochybně nějaká divoká odrůda.

Ale utrakvisti nejsou divoká odrůda. Utrakvisti byli ti, kteří chtěli přijímat pod obojí spolu s katolíky, a nechtěli být od nich odlišeni ve zvláštní církvi. Řečeno dnešním nedokonalým jazykem, byli to umírnění divocí.

Jan Litomiský, s mírným širokým úsměvem, nikdy nám nepřipadal ani jako evangelík (kterým byl) a my katolíci jsme se nezabývali tím, že není jedním z nás, protože jedním z nás byl. Una Sancta Catholica et Apostolica Ecclesia.

A komisař Böhm, chechtaje se, mu nabízel: Jestliže padneš, jestli padna, budeš se klanět, jestliže padna padneš?

A Luter s červenolícím úsměvem četl si Písmo.

A oranice se vlnila, hroudy se obracely směrem k obzoru jako slunečnice. Agronom Luter se rozhlížel. Viděl hroudy, vlhké, mastné, říkal si: Toto je moje země. Podívej se, jak je moje země pěkná. Podívej se, Pane Bože, jak je moje země pěkná. Cožpak bych ji opustil kvůli třem rokům a dalším dvěma? Pane Bože, Ty, který jsi seslal nad moji hlavu pluky andělů, Pane Bože, Ty si myslíš, že bych svoji zem opustil, nebýt těch andělů?

A zmlkl Bůh, andělé se stáhli, na nebi na chvíli bylo ticho, byl slyšet jenom zvuk ruchadla obracejícího zem.

Luter se modlil: Pane Bože,
dej mi vytrvat!
Co jsou to tři roky?
Co jsou to další dva?
Ne jak já chci, ale jak ty chceš.

Celá vesnice, ve které bydlel Litomiský, ho zná.
A celý kraj okolo ho zná taky.
Svahy kopců na Vysočině ztemněly úžasem.

Obejdeme se bez něho,
zaúpěly,
ale bez radosti.

Obejdeme se bez něho.

Tři roky,
dva roky,
hausnumera apokalyptický zvíře čmárá
krvavým pařátem
po rudém nebi.

Než bych tobě se klaněl,
řekl Luter.

1. 11. 1981

- - -

Ze zeleného houští v hnědých
zelených větvičkách
prší zelené jehličí
na každém jehličí jako mšice
sedí maličcí bílí lvi
s modrýma očkama

Tak husto je v mlázi
bílé kapky
a bílé kapky rosy
a bílé pavučiny

dříví na řežavém podkladu
začne hořet asi dřív

V zeleném houští bílá tma
rosa jehličí pokryla
v zeleném houští bílá tma

Lišejník leze po stromech
bezostyšně,
tiše sever převrací se v jih

V zeleném houští je tma,
vlhká, neproniknutelná,
stříbrných pavučin plná

Ohnivá koule uvnitř houští
zazáří asi dřív
dříví na režavém podkladu začne hořet
asi dřív
zezlátnou salamandři

Roztrousil jsem svoji lásku po nebi

Uvnitř bílého oblaku
v zelené díře
začala se ta díra podobat zemi

Nastalo houští.
Ohnivá koule uprostřed houští
zazáří asi dřív.

V lese prší pomalu jehličí

Komentáře k jednotlivým textům

J.J.

Text je rytmickou parafrází hudební realizace, resp. recitace básně Pavla Zajíčka *Kostěný ráje* z cyklu DG 307 *Dar stínům* z roku 1979 (v podání Jany Jonákové jsou první tři verše Zajíčkova textu následně deformovány: „rozrost se les – rozrost se les / kmenů – kmenů / ze skla a oceli – ze skla a oceli / ve snový zahradě“); viz Pavel Z.: DG 307. Texty z let 1973–1980, Vokno, Praha 1990, s. 66–67; viz též komplet 3 CD skupiny DG 307: *Dar stínům – Pták utrženéj ze řetězu – Torzo*, Globus International, Praha 1993; verš „a nebeská – a švadlena“ autor upravil na „a nebeská – aá švadlena“;

xxx (Na Smíchově je háven)

Ve vydání z roku 1997 v Brně zní poslední strofa: „Ať jsem střízlivej nebo se zlískám / Pán má na mne želízka / má na mne želízka / má na mne hever / Heaven“;

Až budeš prchat z Bernu do Lucernu

Celý text se týká Svatopluka Karáska, tedy jeho odchodu do exilu; své mínění o přátelích-emigrantech vyjádřil I. M. Jirous jednoznačně ve stati *Darovanému času na zuby nekoukej*, in *Magorův zápisník*, Praha 1997, s. 427–430; 3. verš zd.: „Bejvalej mrtvole, tady je všechno jiný“: jde o narážku na reálnou událost z dob Karáskova kněžského působení ve švýcarském exilu, jejímž základem bylo jeho přeřeknutí, zaviněné nedostatečnou znalostí

němčiny; dle autorova podání vzpomněl jednou Karásek na zesnulého farníka německými výrazy v češtině přibližně opsatelnými slovy „když byl bývalý mrtvol ještě mezi námi“, což prý mezi farníky mělo nebývalý ohlas; o podobných příhodách viz knihu rozhovorů Svatopluka Karáska se Štěpánem Hájkem a Michalem Plzákem, *Sváta Karásek: Víno tvé výborné*, Praha 1998, s. 201–234;

V. L.

První tři verše byly v *MS1* chybně rozsekány do šesti řádků – kvaziveršů (chybné zalomení veršů z *MS1* bylo bohužel přejato do 2. vydání souboru Magorova mystická růže, 2007);

J. V.

V ulici Na Topolce č. 5 v pražském Podolí bydlel do svého odchodu do australského exilu undergroundový hudebník a básník Josef Vondruška; „po Kladině“: „Kladina“ je jméno rybníka poblíž Staré Říše na Moravě;

Jiřímu Voskovcovi

„Když si pověšíš / klobouk...“: narážka na Voskovcovo občasně citování amerického přísloví, „domov je tam, kde si pověšíš klobouk“, které doprovázel svou vlastní parafrází, „domov je tam, kde se pověšíš“; viz např. MC/CD nahrávku Jiří Voskovec: *Relativně vzato...*, Primus, Praha 1994;

Cela č. 20 v Konviktské

Autor opravil verš „ze Sixtinské kaple“ na „ze Sixtovy kaple“;

1. verš zd.: autor opravil z „Pravda vítězí“ na „Právda vitězí“;

xxx (Probudila mne vůně Tvého těla)

1. verš zd.: autor opravil „liliemi“ na „lilijemi“;

xxx (Moje žena v květovaných peřinách)

2. verš zd.: autor opravil „Moje žena v květovaných peřinách“ na „Moje žena z květovaných peřin“. Ve vydání z roku 1997 v Brně je text rozšířen o dva verše, takže závěr básně tam zní: „Kde leží ženy kluků ze Sedla a Stráže pod Ralskem? / Kde leží kluci holek z Pardubic? / kde leží kluci holek ze Všehrd? / Moje žena z květovaných peřin / za chvíli vstává vařit mi čaj.“ Pro *MS2* rehabilitoval autor výše citované znění, takže publikovaný text je nyní opět o ony dva verše delší; navíc autor stanovil mezeru mezi 2. a 3. veršem sh. a 6. a 5. veršem zd.; znění v *MS3* je stejné jako v *MS2* (do 2. vydání souboru Magorova mystická růže, 2007 bylo převzato znění z *MS1*);

xxx (Nad nevěstiným závojem)

Sister Ray: Jde o píseň od Lou Reeda z desky Velvet Underground White Light / White Heat z roku 1967;

Jan Litomiský, ruchadlo boží

V *MS2* a v *MS3* bylo pro zdůraznění „prózou“ psaných strof-odstavců (strofy 1–13) použito tisku „do bloku“ namísto původního tisku „na prapor“.

MS1, 2, 3 = Magorova summa 1. (1998), 2. vydání (2007), 3. vydání (2015)

Ediční poznámka

V našem vydání Jirousových básnických i prozaických textů, jak byly editorsky uspořádány Martinem Machovcem pro knižní publikaci *Magorova summa* z roku 2015 v nakladatelství Torst, z níž vycházíme, nejsou zahrnuty komentáře k původu a vydávání jednotlivých děl, jmenný rejstřík, seznam výběrové literatury. Připojeny jsou pouze poznámky k jednotlivým textům, přibližující čtenáři pozadí jejich vzniku a vysvětlující některé zmiňované skutečnosti.

Hlubší zájem o uměleckou tvorbu Ivana M. Jirouse uspokojí bohatý poznámkový aparát obsažený ve 3. svazku *Magorovy summy*, jenž je výsledkem záslužné precizní badatelské práce Martina Machovce a na který našeho čtenáře odkazujeme.

Redakce MKP

Ivan Martin Jirous

Magorova mystická růže

Edice Čeští básníci 20. století
Redakce Markéta Teuchnerová

Vydala **Městská knihovna v Praze**
Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. vydání
Verze 1.1 z 16. 6. 2020

ISBN 978-80-7602-212-6 (epub)
ISBN 978-80-7602-213-3 (pdf)
ISBN 978-80-7602-214-0 (prc)